

ELS CAÇADORS DE LLIBRES

Jennifer Chambliss Bertman

LA FUGIDA D'ALCATRAZ

Estrella Polar

LA FUGIDA D'ALCATRAZ

JENNIFER CHAMBLISS BERTMAN

Traducció d'Esther Roig

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The Alcatraz escape*

© del text: Jennifer Chambliss Bertman, 2018

© de les il·lustracions d'interior: Sarah Watts, 2018

© de la traducció: Esther Roig, 2019

© d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2019

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-9137-765-8

Dipòsit legal: B. 3.265-2019

Impressió a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Si un fan de l'Errol Roy s'hagués encreuat amb ell pel carrer, no hauria sabut qui era. Amb els cabells blancs i fins que li tapaven gairebé tot el cap i li arribaven just a les espatlles, i la llarga barba flonja tenyida de groc, era més probable que el prenguessin per Santa Claus que per ell mateix. Ningú no sabia com era l'Errol Roy, però els seus llibres es coneixien arreu del món.

Aquell dia de mitjan març, l'autor era a la finestra en voladís del seu pis de San Francisco.

—Ha estat un llarg camí, Dash—va dir l'Errol en veu alta al seu gat, que estava estirat a l'ampit de la finestra. El Dash va remenar la cua a tall de resposta.

L'Errol pensava en el seu llibre preferit de tots els que havia escrit. Dubtava que cap dels seus lectors pogués endevinar correctament quin era dels més de vint llibres de misteri que havia escrit. Es podria dir que era el més obscur: *Un ca-*

dàver al passatge. Un títol horrorós. Potser per això no s'havia venut gaire.

A *Un cadàver al passatge*, en Mickey Jones és un delinqüent que contínuament es troba en el lloc equivocat en el moment equivocat, però a la fi porta a terme l'atracament de banc dels seus somnis. Al final del llibre, navega cap a la posta de sol mentre el detectiu que el segueix contempla com s'allunya. El llibre acaba amb aquesta frase:

El vaixell va desaparèixer en l'horitzó, amb anelles darrere que s'eixamplaven com un paó estarrufant la cua.

L'Errol Roy havia escrit milions de frases a la seva vida, però aquella no l'havia oblidat mai. No era tant la redacció el que li agradava, com la imatge que descrivia i la sensació de llibertat que transmetia. Era un final que l'Errol sempre havia volgut provar, però va resultar que als crítics i als lectors no els va agradar que el seu heroi detectiu perdés.

El Dash es va asseure i va estirar una pota per tocar la mà del seu amo, com si comminés l'Errol a mirar endavant. La vista de baix era d'un vessant excavat en l'època que havia estat una pedrera i que ara estava cobert de plantes enfiladisses i matolls. L'escena de davant podria haver estat una postal de San Francisco.

En un dia clar i fresc es podia veure fins al Golden Gate Bridge i el bonyet de Gull Island, que havia sortit a les notícies perquè dos nanos i el seu professor hi havien trobat un tresor enterrat. I si la badia era un escenari, just al davant i centrat hi havia Alcatraz.

L'Errol Roy va posar els ulls en l'antiga i famosa presó,

que havia estat coneguda sobretot perquè es deia que era impossible fugir-ne. Ara Alcatraz era una destinació turística popular que atreia viatgers d'arreu del món, i aviat seria el marc per a l'últim joc absurd d'en Garrison Griswold, l'editor i entusiasta dels jocs tan estimat a la ciutat.

L'Errol va sospirar.

La tardor passada s'havia publicat el seu últim llibre de misteri amb una gran fanfàrria, però ell no hi havia participat gens. No ho feia mai. Aquella decisió havia estat una tria espontània presa feia dècades, que va fer créixer la seva reputació. La seva «marca», com en deien avui al gremi d'editors. Els misteris més populars dels Estats Units, escrits per un home que era en si mateix un misteri. Una vegada, era en una cua, a la botiga de queviures, darrere una dona que havia apilat verdures, una safata de plàstic de magdalenes i el seu últim llibre de butxaca a la cinta de la caixa. Ella i el caixer havien tingut una conversa animada sobre els seus llibres, sense adonar-se que en tenien l'autor just al darrere.

L'Errol havia pensat que el seu llibre més recent seria el final de la seva carrera, però quan en Garrison Griswold va anunciar el seu joc nou, va ser conscient que havia arribat l'hora d'explicar l'última història que tenia a dins. Correria un risc considerable, però l'exasperava deixar caps per lligar.

Era novel·lista, fet i fet.

—Ha arribat l'hora, Dash —va dir, i es va girar d'esquena a la vista.

El gat va miolar, com si es pensés que el seu amo volia dir que havia arribat l'hora de sopar, i va saltar a terra amb un dis-

cret cop sec. Quan l'home va travessar l'habitació cap a l'ordinador en lloc d'anar a la cuina, el Dash va tornar a miolar. Va cargolar la cua en un signe d'interrogació.

L'Errol es va asseure a la cadira i va obrir el portàtil. Es va inclinar endavant i va començar a teclejar.

Capítol 2

L'Emily Crane i el seu gran amic James corrien per un passatge brut, delimitat a un costat per una tanca plena de grafits, i a l'altre, per una tanca plena de plantes. El camí feia drecera horitzontalment al llarg d'un turó. L'Emily no veia les finques de dos o tres pisos de sobre i de sota, però sabia que hi eren.

—Ens atraparan —va dir en James, panteixant.

L'Emily va mirar enrere. El camí darrere d'ells estava buit, fins a la gelosia en forma d'arc que havien travessat per sota. Els seus peus trepitjaven males herbes que els arribaven a les orelles. Un matoll enorme creixia per sobre una tanca com si intentés saltar al passatge i ocupar-lo. El camí va fer un revolt i van albirar la sortida a un carrer del barri de San Francisco on vivien l'Emily i en James.

—Gairebé ja hi som... Va, que hi arribarem! —va cridar l'Emily, però una figura encaputxada va saltar davant de la

sortida i els va barrar el pas. L'Emily no havia previst que els poguessin aturar per davant. Ella i en James van ensepegar una mica, intentant canviar el rumb i tornar per on havien vingut. Abans que poguessin girar del tot, es va sentir un plof discret, i la pols morada els va esquitxar les samarretes.

—Trobats! —va bramar la seva amiga Maddie, amb la caputxa relliscant-li enrere. Era gairebé un cap més alt que ells, o sigui que quan va aixecar triomfalment l'ampolla de plàstic amb farina de blat de moro tenyida i la va espremer, més pols violeta va ploure sobre l'Emily i en James.

—Eliminats! —va cridar la Maddie.

—Ja està bé! —En James va picar amb el peu a terra fent veure que estava empipat. El remolí negre empolsinat de morat a sobre el seu cap, que en James anomenava afectuosament Steve, va oscil·lar amb indignació—. No podies haver deixat que guanyés avui que era el meu aniversari?

La Maddie va fer cara d'exasperació.

—Sí, home. I què més.

En James va apuntar la seva ampolla premuda a la Maddie, i un doll de pols verda va sortir disparat cap a ella. La noia va saltar a un cantó i només li va encertar l'espatlla.

—Massa tard! —va dir, rient—. L'equip morat ja ha guanyat!

Es van sentir passos darrere d'ells, i quan l'Emily es va girar va veure els seus altres amics, en Devin, en Kevin, la Nisha i la Vivian, que venien pel camí. En Devin formava part del seu equip, però ell i el seu germà bessó s'havien ruixat l'un a l'altre amb pols al cap de pocs minuts de començar a

jugar, i havien deixat sols l'Emily i en James defensant l'Equip Verd.

—T'ho he dit o no, Vivian, que arribaria abans que ells al final del camí? —va cridar la Maddie.

La Vivian va arrufar les celles —se sentia més còmoda corregint que sent corregida—, però va assentir.

—Molt ben fet —va dir.

La Vivian semblava encara més neta i polida del normal, perquè era l'única del grup que no tenia la cara i la roba esquitxades de verd o morat.

—Hem tornat a guanyar? —va preguntar la Nisha, traient-se les ulleres. Va intentar netejar-les amb la samarreta, però només va aconseguir escampar la pols verda pel vidre.

—Dona'm. —En James va agafar les ulleres de les mans de la Nisha—. L'esquena de la meva samarreta està neta. —Va estirar una punta de roba endavant i va fregar amb fúria, i en acabat li va tornar les ulleres—. El teu equip té la meva admiració eterna..., fins i tot tu, Maddie.

La Maddie i en James tenien un historial de competitivitat que es remuntava a l'època de l'escola primària, molt abans que l'Emily els conegués. Últimament, la rivalitat havia pres un caire amistós. Una cosa a què l'Emily encara no havia aconseguit acostumar-se.

—També us podeu quedar les samarretes —va afegir en James.

La Nisha es va aixecar la samarreta com si fos una dama antiga fent una reverència amb els enagos. Era la més menuda de la colla i la samarreta li arribava als genolls.

—La meva mare sempre em diu que hauria de posar-me més vestits.

La Maddie es va treure la samarreta que portava sobre la dessuadora.

—Els guanyadors també tenen dret a triar la pizza —va anunciar.

En James va arronsar les espatlles.

—Per mi... Però ja que ho dius, anem a menjar!

Va guiar el grup pel camí per on havien vingut ell i l'Emily. El passatge anava a parar a un jardí públic molt estret i vertical que estava partit en terrasses, amb escales que pujaven en ziga-zaga. La colla va pujar els graons, passant pel costat de rosers i lliris de dia fins que van arribar al punt mig, on la mare d'en James estava asseguda en un dels dos bancs que miraven a la badia de San Francisco.

La mare d'en James tenia dues capses de pizza en una mà i amb l'altra es va aixecar les ulleres i se les va posar damunt del cap.

—Uau... —va dir, fixant-se en les cares, braços, cames i roba tacats de verd i morat—. Els vostres pares em mataran.

—Se'n va rentant, mare. T'ho vaig dir —va fer en James.

Va estirar la mà ràpidament i la seva mare va xisclar, intentant esquivar-la, però en James va ser més ràpid i li va deixar una franja morada a la galta.

—Tens sort que sigui el teu aniversari —va dir la dona, rient.

L'equip de la Maddie va triar els seus talls i a continuació ho van fer els altres. Després de distribuir tovallons i begu-

des, la mare d'en James va agafar les capses buides i va començar a pujar els graons que s'enfilaven turó amunt.

—Recollida dels pares d'aquí a quaranta-cinc minuts! —va cridar.

L'Emily va seure al banc amb en James i la Nisha; la Maddie i la Vivian van seure en un altre banc que era a la terrassa de sota. Els bessons es van estirar als cinc graons d'entremig.

Tothom va menjar en silenci fins que va parlar la Maddie.

—Tothom ho està intentant? —Es va encavallar sobre el banc per estar de cara a la Vivian i la resta del grup assegut darrere les dues noies.

Tots sabien que es referia a *Roca, obre't*, el pròxim joc del senyor Griswold. Des d'on seien menjant, veien Alcatraz a baix, a l'aigua, emmarcat en un corredor amb edificis a cada costat.

La Vivian va plegar el tovalló i es va eixugar els llavis.

—Els meus pares no em deixen que em salti la classe de flauta; a més, l'endemà hi ha classe.

—Vaig fallar a l'enigma d'entrada —va anunciar en Devin—. A base de bé.

—Sembla que n'estiguis orgullós.

—Va ser un fracàs espectacular.

El seu germà va assentir convençut.

—Si posessin nota per fallar, li haurien posat un excel·lent.

La Maddie va fer cara d'exasperació i va mirar l'Emily i en James.

—Vosaltres dos hi deveu haver entrat automàticament,

tenint en compte que formeu part de la junta assessora adolescent del senyor Griswold i tota la pesca —va dir.

—Sabeu què té pensat fer? —va preguntar la Nisha.

—No sabem res de res. —L'Emily va parlar mentre en James acabava de mastegar—. Almenys no en sabem més del que ens va dir quan pintàvem la llibreria d'en Hollister: serà com un joc d'escapada en viu ambientat a Alcatraz.

—I a nosaltres no ens admeten automàticament —va afegir en James—. Vam dir al senyor Griswold que volíem jugar, i va dir que ens tractaria com a qualsevol altre caçador de llibres. Vaig resoldre el meu enigma d'entrada i ahir vaig rebre un tiquet.

A cada usuari dels Caçadors de Llibres se li assignava un enigma d'entrada únic, perquè no hi hagués dues persones que tinguessin el mateix.

—Tu ja has fet el teu? —va preguntar en James a l'Emily.

Ella va brandar el cap i va fer una mossegada a la pizza, incapaç de mirar en James als ulls. La veritat era que havia intentat resoldre l'enigma i s'havia equivocat. Només tenia dos intents més, però no volia reconèixer davant dels seus amics que li estava costant.

En James la va mirar encuriolit i l'Steve va decantar el cap amb escepticisme.

—Em pensava que series de les primeres d'entrar.

L'Emily es va acostar un tovalló arrugat a la boca mentre s'empassava el menjar, intentant guanyar temps.

—Ho vull fer, però sempre sorgeix alguna cosa que no em deixa. Com aquest cap de setmana, que m'hi volia posar, però

llavors els meus pares van voler anar d'excursió al Presidio, i quan vaig tornar estava massa cansada.

Era tot veritat —que havia anat d'excursió i que estava cansada— i en James va assentir com si ho compregués, però encara tenia aquella expressió concentrada i pensadora a la cara que va fer pensar a l'Emily que potser s'adonava que no era del tot sincera.

—Doncs val més que t'hi posis perquè el joc és divendres. Queden molt pocs dies —va dir en James.

—Sempre pots caçar un tiquet daurat si no pots resoldre l'enigma —va afegir la Maddie.

Feia una setmana, el senyor Griswold havia publicat un vídeo a la pàgina dels Caçadors de Llibres en què anunciava que, en una picada d'ullet al seu sobrenom de «Willy Wonka de l'edició», oferia cinquanta tiquets daurats per als participants que no haguessin aconseguit resoldre els enigmes d'entrada. Els tiquets es trobarien dins de cinquanta exemplars del llibre *Ciutat infinita: Un atlas de San Francisco*, que estaven amagats a través dels Caçadors de Llibres per tota la zona de la badia. El dia que el senyor Griswold va anunciar-ho, es van localitzar set tiquets daurats, i des d'aleshores cada dia se'n trobava algun.

La Nisha i la Vivian van riure espontàniament amb la idea que l'Emily necessités utilitzar un tiquet daurat per poder participar, però ella no estava segura que la Maddie ho hagués dit de broma. La volia fer posar nerviosa, com sempre, o endevinava que l'Emily no havia sabut resoldre l'enigma?

—És el que faràs tu, Maddie? —va intervenir en James—. Fer servir un tiquet daurat?

—Ja he resolt el meu enigma —va dir la Maddie—. Era superfàcil. —Va dir aquestes dues últimes paraules com si les llancés a en Devin, intentant refregar-li per la cara que ella ho havia superat i ell havia fracassat. Ell va arronsar les espatlles, tan tranquil, però l'Emily encara es va encongir més, sentint-se fatal perquè li costava tant una cosa que la Maddie havia trobat fàcil. Que fos una cosa que l'Emily tingués fama de fer bé encara li coïa més.

—No sé si ho intentaré —va dir la Nisha—. He sentit a dir que Alcatraz està encantat.

—Sí que ho està, sí —va convenir la Maddie—. Hi vaig

anar de visita amb la mare i la seva parella fa un parell d'anys. És superanguniós. Quan era una presó, hi enviaven els pitjors criminals. Assassins i psicòpates...

—No tots eren assassins i psicòpates —va interrompre en James—. Jo també he fet la visita, i recordo que el nostre guia va dir que alguns interns els enviaven allà no tant perquè els seus crims fossin terribles, sinó més aviat perquè eren presos conflictius o perquè tenien l'hàbit d'intentar fugir.

Veient l'illa davant d'ells, l'Emily entenia d'on havia tret la fama que era impossible escapar-se'n. Era petita però formidable. El litoral de l'illa semblava costerut i rocós, i per tant, encara que algú pogués sortir de la immensa presó que coronava el cim, devia ser molt complicat o potser impossible baixar a l'aigua. I si ho aconseguies, bé, aleshores eres al mig d'una badia freda coneguda pels forts corrents que et podien arrossegar a l'oceà Pacífic, per no parlar que podien aparèixer taurons.

—Potser els presos no eren tots violents i perillosos —va dir la Maddie—. Però alguns sí, i a Alcatraz hi va morir gent.

—Para d'intentar fer por a la Nisha —va renyar la Vivian—. Hi ha tones d'històries terrorífiques sobre Alcatraz, però això no vol dir que estigui encantat.

—Això no em tranquil·litza gaire —va comentar la Nisha. L'Emily va donar un copet amb el genoll al de la Nisha.

—Que parlem del senyor Griswold. Si ho organitza ell, els fantasmes que hi pugui haver a Alcatraz acabaran posant-se en fila com els de Hogwarts.

—L'Emily té raó —va dir la Vivian—. Hi hauries d'anar,

si pots, Nisha. Tant de bo pogués jo. Segur que serà divertit, no terrorífic. I, a més, estareu tots junts, oi?

—Sí —van dir tots alhora menys en Devin, que va cridar alegrement «No!», i l'Emily, que es va posar l'últim bocí de pizza a la boca.